

Horultular Kahvaltılar Ve Bir Tabanın Hatrı

– çitlembik · 23 Haziran 2025

Horultular, Kahvaltılar ve Bir Tabanın Hatrı

Günce – 23 Haziran 2025

Sevgili güncem,

Tuvalete ya da bir bardak su almak için her kalkışında, odanın içinde horultuların bir yükselip bir alçaldığını duyuyorum. Bununla da kalmıyorlar: Utanma duygusundan tamamen azade, kimi zaman “pıs pıs” diye ağır kokulu, kimi zaman da oldukça gürültülü gazlar salınıyor havaya. Koca karıların dediği gibi, her biri karnında biriktirdiği derdi, tasayı öylece bırakıyor yatağa.

Ben ise kıs kıs gülüp geçiyorum. Belki de tatlı uykularında kim bilir hangi rüyaları görüyorlar? İnsan uyanıkken kendini ne çok saklar, ama uykuda hepimiz çıplağız.

Ben ise ne gördüm ne yaptım, hiç haberim yok. Uykunun içi sessiz bir perde gibi: indi mi, dünya benden gidiyor.

Sabahın ilk ışıkları daha doğmadan, kayınvalidem sabah namazını kılmak için kalkıyor. Horultusu, telefonunun alarmıyla birlikte bir anda kesiliyor. Ben de hayalet gibi sessizce odama süzülüyorum; yoksa kendime engel olamayıp kahkahayı basacağım.

Neden mi? Çünkü rüyasında bile itişip kakışıyor!

Durmadan, “Sebahat, yine geç kaldın! Bu huyundan vazgeç!” diye sesli sesli söylenip duruyor. Demek ki geç kalma huyu sadece gündüz değil, rüyalarında bile peşini bırakmıyor.

Hem komik, hem düşündürücü.

Benim ardından Engin de uyanıyor.

– “Hayatım,” diyor, “Gaziantep’li Hacı teyzemizin banka işleri var. Annemle birlikte onu götüreceğiz.”

Kayınvalidem hemen ekliyor:

– “Hacıyı da davet edeceğiz kahvaltıya, ona göre hazırlığını yap.”

Kimsenin görmediği bir asker selamı çakıyorum içimden.

“Nereden bulacaksınız benim gibisini? Kaldı mı bu devirde?”

İç sesim “Oho ohh” diye göğsünü gere gere konuşuyor.

Gaziantep’li Hacı teyzeyi severim. Her yaz tatili için Almanya’dan gelir Akçay’a.

O toprağının ağzını hiç terk etmemiştir; konuşurken “gidik”, “gelik”, “yapık” der mesela. Açıkçası benim de pek hoşuma gider bu konuşmalar. Her seferinde, eski bir dost gibi karşılar beni. O “gidik gelik” dediğinde, aklıma hep bir zamanların meşhur dizisi gelir: Yabancı Damat. Sanki onun içinden çıkıp da mutfağımıza gelmiş gibi.

Göz göz olmuş yumurtaları özenle servis tabaklarına koyarken Hacı Teyze'nin gözleri parlıyordu. Gülümseyerek eğildi, tabağına bakıp dedi ki:

> “Hele bak hele, gız sen bunları napık da bööle mis gibi koktu? Vallahi anam sağ olsaydı, seni alır koynuna sokardı, ‘elin uğurlu, gönlün temiz bu gızın’ derdi.”

Ben de içimden,

“Bu tatlı dilli kadın yılanı deliğinden çıkarır vallahi,” diyorum, gülümseyerek.

Ne güzel bir sabah oldu, derken...

Kahvaltıdan sonra kahve hazırlığına geçiyoruz. Mis gibi kokular mutfağı sararken telefon çalıyor.

Sebahat Teyze arıyor.

İçimde aniden bir cümle beliriyor:

“Amanın... yandık! Yine başlıyoruz!”

Gelmediniz ya!

Teyze mi yoksa Engin mi telefonda söylenenleri yanlış anladı, doğrusu bilmiyorum ama laf ebeliği başlıyor birden.

Bitmek bilmeyen bir anlaşmazlık bu. Herkes aynı dili konuşuyor gibi ama kimse aynı şeyleri duymuyor sanki.

Gün yine kendi dengesiyle akıyor: bir yanı kahkaha, bir yanı karmaşa.

Hayat işte, kahvaltı sofrasındaki ballı kaymak gibi tatlı, ama ardından gelen tartışmalar gibi damağa yapışan tortuları da eksik değil.

Telefon görüşmesinin ardından hava biraz bulanıyor gibi olsa da, ben içimden hep aynı şeyi söylüyorum: “Her şeye rağmen şu hayatı tatlıya bağlamak bizim işimiz.”

Öğleden sonra kısır yapacağım. Hem de kendi ellerimle, usulünce.

Nar ekşisi bol olacak, yeşilliği taze, limonu kararınca...

Elimi neye sürsem şifa niyetine geçsin istiyorum bugün.

Belki biraz da bu kısır sofrasında yumuşar herkesin içi, kırgınlıklar, laf ebelikleri unutulur.

Ne de olsa, “sofraya oturanın gönlü de doyar” derdi annem.

H. ıđdem Deniz